

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 255)

Oct (2) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	14
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 75)

11. துர்யம் ஸுஷுப்தி: ஸ்வப்நச்ச ஜாக்ரதபீஜாதய: க்ரமாத்

ஏக ஸ்வரம் த்வி ஸ்வரம் வா ஸ்வர வ்யஞ்ஜநயோர் த்வயம்

பொருள் - துரியம், ஸுஷுப்தி (ஆழ்ந்த உறக்கம்), ஸ்வப்நம் (கனவுகளுடன் கூடிய உறக்கம்) மற்றும் ஜாக்ரத் (விழிப்பு நிலை) ஆகியவை பீஜம் முதலியவற்றால் முறையே உணர்த்தப்படுகின்றன (பீஜம், பிண்டம், ஸம்ஜ்ஞா மற்றும் பதம்). பீஜ மந்திரமானது ஒன்று அல்லது இரண்டு ஸ்வரங்கள் கொண்டதாக இருக்கலாம். அல்லது ஒரு ஸ்வரம் மற்றும் ஒரு வ்யஞ்ஜநம் சேர்ந்ததாக இருக்கலாம்.

12. பீஜம் பஹுஸ்வரம் வாபி விஜ்ஞேயம் விபுதேச்வர

அந்தரா ஹரய: பிண்டம் க்வசித் ஸ்வர ஸமாயுதம்

பொருள் - அல்லது பீஜம் என்பது பல ஸ்வரங்கள் கொண்டதாகவும் இருக்கலாம். பீஜத்திற்கும், மந்திரத்தின் எஞ்சிய பகுதிகளுக்கும் இடையே சேர்க்கப்படுகின்ற வ்யஞ்ஜநங்கள், பிண்டம் எனப்படும் பகுதியாகும். அந்தப் பகுதியில் ஸ்வரங்களும் இருக்கலாம்.

13. தத் தத் வாச்யாபிதா ஸம்ஜ்ஞா நம: ப்ரணவ ஸம்யுதா

க்ரியாகாரக ஸம்யோக ஸ்துதி ஸம்போத லக்ஷண:

14. நாநாபிஜ்ஞா ஸமாயுக்த: பதாத்மா மந்திர உச்யதே

ஏதத் சதுஷ்டயம் மந்திரம் ஸம்பூர்ணம் தேவதாத்மநி

பொருள் - “நம:” மற்றும் ப்ரணவம் ஆகியவற்றின் இடையி காணப்படும் தேவதையின் பெயரானது ஸம்ஜ்ஞா எனப்படுகிறது. ஸ்துதியாகவும் ஸம்போதமாகவும் இருக்கின்ற பகுதியானது மந்த்ரத்தின் பதம் எனப்படும் பகுதியாகும். இந்த நான்கு பகுதிகளும் சேர்ந்து ஒரு தேவதையைக் குறித்த மந்த்ரத்தை முழுமையாக்குகிறது.

15. ஸா சதுஷ்டய ஸம்பத்தா ஸித்திம் இஷ்டாம் ப்ரயச்சதி

சேஷத்ர சேஷத்ரஜ்ஞ பாவம் ச மந்த்ராணாம் த்ரிதசேச்வர

16-1. விஜ்ஞாய தத்வதோ மந்த்ராந் ப்ரயுஞ்ஜீத விசக்ஷண:

பொருள் - இந்த நான்கு பகுதிகளுடன் கூடிய மந்த்ரங்களைக் கொண்டு உபாஸிக்கப்படும் தேவதையானது, தன்னை உபாஸிப்பவனுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றுகிறது. இந்த மந்த்ரங்களின் சில பகுதிகள் ஆத்மாவிற்கும், சில பகுதிகள் சரீரத்திற்கும் உரித்தாகும். இந்த வேறுபாடுகளை அறிந்த பின்னரே அந்தந்த மந்த்ரக்களில் ஒருவன் இழியவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 255)

பூர்வபக்ஷம் - ஸமஷ்டி சேஷத்ரஜ்ஞன் - அதாவது அனைத்து ஜீவாத்மாக்களின் தொகுப்பான நான்முகனே ஆவான். எப்படி? இந்தப் பகுதியான ப்ரச்ந உபநிஷத் (5-1) - ஸ யோ ஹ வை தத் பகவந் மநுஷ்யேஷு ப்ரயாணாந்தம் ஓம்காரம் அபித்யாயீத, கதம் ஸ தேந லோகம் ஜயதி - பகவானே (பிப்பலாதர்)! மனிதர்களில் ஓம் என்பதை இறக்கும்வரை த்யானம் செய்பவர்கள் இறந்த பின்னர் எந்த லோகம் செல்கிறார்கள் - என்ற கேள்வியுடன் தொடங்கப்படுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து ஒரு மாத்திரை கொண்டதாக ஓம் என்பதை த்யானித்தால் மனுஷ்ய லோகமும், இரண்டு மாத்திரைகளாக த்யானித்தால் அந்தரிசுஷ லோகமும், மூன்று மாத்திரைகளாக த்யானித்தால் ப்ரஹ்மலோகமும் கிடைப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த ப்ரஹ்மலோகம் என்பது அந்தரிசுஷ லோகத்திற்கு அப்பால் உள்ளதும் ஆகும் (ஓம் என்பது அ, உ, ம என்ற மூன்று அக்ஷரங்கள் கொண்டதாகும். இவற்றில் ஓம் என்பது அ என்ற அக்ஷரத்தை மட்டுமே கொண்டதாக த்யானிப்பது ஒரு மாத்திரை த்யானம், அ மற்றும் உ என்ற இரண்டையும் கொண்டு த்யானித்தல் இரண்டு மாத்திரை த்யானம், மூன்றையும் கொண்டு த்யானித்தல் மூன்று மாத்திரை த்யானம் ஆகும்) என்று அறியப்படுகிறது. ஆக அந்த ப்ரஹ்மலோகம் செல்லும் ஒருவனால் காணப்படுபவன் இந்த நான்முகனே ஆவான். மேலும் சரீரம் மற்றும் இந்நிரியங்களைக் காட்டிலும் மேலாக உள்ளவனும், அதன் காரணமாக அவர்களைக் காட்டிலும் மேலாக உள்ளவனும், ப்ரஹ்மலோகத்தில் உள்ளவனும் ஆகிய நான்முகனைப் பரம் புருஷன் என்று கொண்டால் மட்டுமே ப்ரச்ந உபநிஷத் (5-5) - ஏதஸ்மாத் ஜீவகநாத் பராத்த்பரம் - உயர்ந்த ஜீவாத்மாக்களை விட உயர்ந்த - என்பது பொருந்தும். ஆகவே இங்கு "பரம் புருஷன்" என்று கூறப்பட்டவன் அனைத்து ஜீவாத்மாக்களின் தொகுப்பாக உள்ள ஸமஷ்டி புருஷன் எனப்படும்

நான்முகனே ஆவான். இவ்விதம் கூறப்பட்டதால் இந்த ப்ரகரணத்தில் காணப்படும் வயோதிகம் அற்ற தன்மை போன்றவை நான்முகனுக்குச் சேரும் விதத்தில் கொள்ளப்படவேண்டும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 255)

பகவத் கைங்கர்யத்தை வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு உட்பட்டே

செய்யவேண்டும்

மூலம் - ஆகையால் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஒளபாதிகங்களென்று த்யஜிக்கை பூர்வாநுஷ்டாநாதி விருத்தம். இப்படி த்யஜிக்கில், தேஹேந்த்ரியாதி உபாதிகளையொழிய மாலாகரண தீபாரோபணாதி விசேஷ கைங்கர்யங்களும் அநுஷ்டிக்க வொண்ணாமையால், அவையுமெல்லாம் ஒளபாதிகங்களாய்த் த்யாஜ்யங்களாம். அவை அநுஷ்டிக்க ஆசைப்படி அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஆசார ஸம்ஸ்காராதிகளையும் விடவொண்ணாது. ஆனபின்பு

- (1) ஆஹார க்ரஹ மந்த்ராதி ஜாத்யாதி நியமைர்யுத:
குர்யாத் லக்ஷ்மீச கைங்கர்யம் சக்த்யா அநந்ய ப்ரயோஜந:
- (2) மங்கல்யஸூத்ர வஸ்த்ராதிந் ஸம்ரசுஷதி யதா வதூ:
ததா ப்ரபந்ந: சாஸ்த்ரீயா பதி கைங்கர்ய பத்ததிம்
- (3) யத்வத் மங்கல்ய ஸூத்ராதி: த்யாகே ஸம்ரசுஷணே அபி வா
ரசுஷத் நிரோதை: போகைர் வா பதி: தத்வத் இஹ அபி
- (4) அவஜ்ஞார்யம் அநர்த்தாய பக்த ஜந்மாதி சிந்தநம்
சாஸ்த்ர வ்யவஸ்தா மாத்ரார்த்தம் ந து தத் தூஷ்யதி க்வசித்
- (5) அத ஏவ ஹி சாஸ்த்ரேஷு தத் தத் ஜாத்யைவ தர்சிதா:
தர்மவ்யாத துலாதார சபரீ விதுராதய:
- (6) ஸ்வஜாதி அநுகுண ஏவ ஏஷாம் வருத்தி: அபி இதிஹாஸிகீ
விசேஷ விதி ஸித்தம் து தத்வலாத் தத்ர யுஜ்யதே

- (7) தேச காலாதி கார்யாதி விசேஷேஷு வ்யவஸ்திதா:
ந தர்மா: ப்ராப்திம் அர்ஹந்தி தேசகாலாந்தராதிஷு
- (8) கேசித் தத் தத் உபாக்யாந தாத்பர்ய க்ரஹணாஷுமா:
கலி கோலாஹல க்ரீடாம் வர்த்தயந்தி ரமாபதே
- (9) மாத்ருபி: பித்ருபிச்ச ஏதா: பதிபிர் தேவரை: ததா
பூஜ்யா பூஷயிதவ்யாச்ச பஹு கல்யாணம் ஈப்ஸுபி:
- (10) ஜாமயோ யாநி கேஹாநி சாபந்தி அப்ரதிபூஜிதா:
தாநி க்ருத்யா ஹதாநீவ விநச்யந்தி ஸமந்தத:
- (11) ஏவமாதிஷு பூஜோக்தி: யதா ஒளசித்யாத் நியமயதே
பக்த ம்லேச்சாதி பூஜோக்தி: ஏவம் ஏவ நியம்யதாம்

இந் நியமங்களெல்லாம் ஸம்ப்ரதிபந்ந சிஷ்டாநுஷ்டாந பரம்பரையாலும் ஸித்தங்கள். ஆகையால், தன் வர்ணாச்ரமாதிகளுக்கு அடைத்த நியமங்களோடே பகவத் கைங்கர்யம் பண்ணுகை பரமைகாந்தித்வ விருத்தமன்று.

விளக்கம் – ஆகவே வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் அனைத்தும் இந்தச் சரீரம் என்னும் ஸம்பந்தம் காரணமாகவே வந்தன என்று எண்ணு அவற்றைக் கைவிடுதல் என்பது பூர்வர்கள் இயற்றி வந்தவை என்ற நிலைக்கு முரணாகின்றன. இவ்விதம் அவற்றைக் கைவிட்டால், சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களான மாலை மற்றும் தீபம் ஆகியவற்றை சமர்ப்பித்தல் என்பதையும், அவை சரீரங்கள் கொண்டு செய்யப்படுதல் என்பதால் விடவேண்டியதாகும். அவற்றைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்றால், அவற்றை இயற்றும் தகுதியை ஏற்படுத்துகின்ற நித்ய கர்மங்களைக் கைவிடலாகாது. இவ்விதம் ஆன பின்னர், (1) – உணவு, கற்பது, மந்த்ரங்கள், பொருள் ஈட்டல், குலம் ஆகிய அனைத்திலும் தகுந்த கட்டுப்பாடுகளுடன் உள்ளவனாகவும், மற்ற பயன்களை விரும்பாதவனாகவும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனுக்குத் தன்னால் இயன்ற கைங்கர்யத்தைச் செய்யவேண்டும். (2) – ஒரு பெண் எவ்வாறு தனது திருமாங்கல்யம், விவாஹப் புடவை ஆகியவற்றை மிகவும் கவனத்துடன் பாதுகாக்கிறாளோ அது போன்று ப்ரபந்நன் சாஸ்த்ரங்களை வழுவாமல் ஸர்வேச்வரனுடைய கைங்கர்யத்தைக் காக்கவேண்டும். (3) – தனது

திருமாங்கல்யத்தை விட்டவளை தண்டனையுடனும், பாதுகாப்பவளை இன்பத்துடனும் எவ்விதம் கணவன் காப்பாற்றுவானோ அது போன்றே ஸர்வேச்வரனும் கைங்கர்ய விஷயத்தில் உள்ளான். (4) அவமதிக்கும் பொருட்டு பக்தர்களுடைய பிறப்பு முதலானவற்றைக் குறித்து ஆராய்தல் போன்ற செயல்கள் பெரும் தீமையை உண்டாக்கும்; ஆனால் சாஸ்த்ரங்களில் கூறியவற்றை உறுதி செய்வதற்காக செய்யப்படும் இந்த ஆராய்ச்சியால் தோஷம் இல்லை. (5) ஆகவே சாஸ்த்ரங்களில் தர்மவ்யாதர், துலாதரர், சபரீ முதலானவர்கள் அவரவர்களுடைய குலத்தைக் குறிப்பிட்டே கூறப்பட்டுள்ளனர். (6) இதிஹாஸங்களில் காண்பிக்கப்பட்ட இவர்களுடைய செய்கைகளும், இவர்களுடைய குலத்தின் அடிப்படையிலேயே உள்ளன; ஒரு சிலருக்கு ஏற்படும் விதிவிலக்கு என்பது அந்தந்த அதிகாரியின் செயலைப் பொறுத்தே அமையும். (7) குறிப்பிட்ட இடம், காலம், அதிகாரி என்பதற்கு மட்டும் வரையறை செய்யப்பட்ட தர்மங்கள், மற்ற இடம் காலம் போன்றவற்றுக்குப் பொருந்தாது. (8) இதிஹாஸம் முதலானவற்றில் கூறப்பட்டுள்ளவற்றை அறியாமல் தவறுகள் செய்தபடி உள்ளவர்கள், கலியின் ஆரவாரத்தினால் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனுக்கு லீலையை அதிகப்படுத்துகின்றனர். (9) தாய், தந்தை, கணவன், மைத்துனன் போன்ற அனைவராலும் தங்களுடைய மங்களங்களுக்காக இந்த மருமகள் அலங்கரிக்கப்பட்டு பூஜிக்கத்தக்கவள் ஆவாள். (10) - இவ்விதம் பூஜிக்கப்படாத மருமகள் சபிக்கும் வீடானது பேயால் ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்டது போன்று அழிகிறது. (11) - இங்குள்ள “பூஜிக்கப்படுதல்” என்பது எவ்விதம் கொள்ளப்படுகிறதோ அது போன்றே, பக்தர்கள் தாழ்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் பூஜிக்கப்படவேண்டும் என்று கொள்ளவேண்டும்.

இங்கு கூறப்பட்ட அனைத்து விதிகளும், அனைத்துவிதமான ஆசார்ய-சிஷ்ய பரம்பரைகளால் ஏற்கப்பட்டதாகும். ஆகவே தன்னுடைய வர்ணாச்சரம் தர்மங்களுக்கு ஏற்ற கட்டுப்பாடுகளுடன் செய்யப்படும் பகவத் கைங்கர்யம் என்பது பரமைகாந்தி என்னும் நிலைக்கு முரணானது அல்ல.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 75)

189. மனஞ்செய் எல்லையில் ஞான வின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிரானை ஞானத்துவைம்மி னென்றவிது, தத்வ விவேக நித்யத்வாநித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலப்ய ஸாம்யாஹங்காரேந்த்ரிய தோஷ பல மந: ப்ராதாந்ய கரணநியமந ஸுக்ருதி பேத தோவாஸுர விபாக விபூதியோக விச்வரூப தர்சந ஸாங்கபக்தி ப்ரபத்தி த்வைவித்யாதிகளாலே அன்றோதிய கீதா ஸமமென்னும்.

குறிப்பு - இந்தச் சூர்ணைக்கான வ்யாக்யானத்தில் முதல் பகுதியில் ஸ்ரீகீதையின் விளக்கங்களையும், இரண்டாவது பகுதியில் அந்த விளக்கங்களுக்கு ஏற்ப உள்ள திருவாய்மொழியையும் அருளிச்செய்துள்ளார். ஆனால் இங்கு, அந்தந்த கீதா வ்யாக்யானத்தைத் தொடர்ந்து, அதற்கான திருவாய்மொழி வ்யாக்யானம் உள்ளது போன்றி மாற்றி தரப்பட்டுள்ளது. இது படிப்பதற்கு எளிதாக இருக்கும் என்று கருதியே இவ்விதம் அமைக்கப்பட்டது.

அவதாரிகை - இனிமேல் இப் ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, அதில் ப்ரதமத்திலே, ஸாஷாத் க்ருத பகவத் தத்வரானவிவர் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தோபதேசம் பண்ணின இப் ப்ரபந்தம் ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே பகவத் ப்ரணீத கீதோபநிஷத் ஸமமாகச் சொல்லப்படுமென்கிறார் (மனம்செய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இனி இந்த ப்ரபந்தத்தில் கூறப்படுகின்ற ஆழ்பொருள்கள் அனைத்தையும் விரிவாக எடுத்துரைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். முதலில்

பகவத்விஷயம் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி நேரடியாக அறிந்தவராகிய நம்மாழ்வாரால், இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து மக்களும் கரையேறுவதற்காக உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபந்தத்தில் இடம் பெற்றுள்ள அனைத்து கருத்துக்களின் ஒற்றுமை காரணமாக, இது பகவானால் கூறப்பட்டதான கீதோபநிஷத்திற்கு ஒப்பாக உள்ளது என்று இந்தச் சூர்ணையில் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது (மனஞ்செய் எல்லையில் ஞானவின்பத்தை) “எல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை” என்றும், “எல்லையில் ஞானத்தன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ காரணமாய் அபரிச்சேத்யமான ஸங்கல்ப ரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய், “சூழ்ந்ததனில் பெரிய சூடர் ஞானவின்பம்” என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி புருஷ தத்வங்களிரண்டும் தனக்குள்ளே யாம்படி வ்யாபித்து தான் அபரிச்சேத்யமாய் உஜ்ஜ்வலமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை யுடையனான ஸர்வேச்வரனை; (நின்மலமாக வைத்தார்) “எனதாவிடள்ளே நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து” என்று பரிபூர்ண ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான உன்னையென் னெஞ்சுக்குள்ளே விசததமாமாக வநுபவித்தென்னும்படி ஸாஷாத்தகரித்தவாழ்வார்,

விளக்கம் – (மனஞ்செய் எல்லையில் ஞான இன்பத்தை) திருவாய்மொழி (1-5-2) – எல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் காரணமாகவும், (எல்லையில்) - திருவாய்மொழி (3-10-8) – எல்லையில் ஞானத்தன் - என்பதற்கு ஏற்ப அளவிட இயலாத ஸங்கல்ப ரூபமான ஞானத்தை உடையவனாகவும். (ஞான இன்பத்தை) - திருவாய்மொழி (10-10-10) – சூழ்ந்ததனில் பெரிய சூடர் ஞானவின்பம் – என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகிய இரண்டு தத்வங்களும் தனக்குள்ளே இருக்கும்படியாக எங்கும் வ்யாபித்து, தான் அளவுபடுத்தி அறிய இயலாதவனாகவும், ப்ரகாசமாகவும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை லக்ஷணமாக உள்ள ஸ்வரூபம் கொண்டவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனை. (நின்மலமாக வைத்தவர்) – திருவாய்மொழி (4-7-7) - எனதாவிடள்ளே நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து – என்பதற்கு ஏற்ப “பரிபூர்ணமான ஞான ஸ்வரூபமாக உள்ள

உன்னை எனது நெஞ்சத்தில் மிகவும் தெளிவாக வைத்து அனுபவித்தபடி” என்று நேரடியாகக் கண்டு அனுபவித்த நம்மாழ்வார்.

வ்யாக்யானம் - (ஞானப்பிராணை ஞானத்துவைம்மி மென்றவிது) “இருங்கற்பகஞ்சேர் வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும் எறிதிரை வையம் முற்று மேனத் திருவாயிடந்த ஞானப்பிராணை யல்லாவில்லை நான் கண்ட நல்லது” என்று ப்ரளயார்ணவ மக்நையான பூமியை மஹாவராஹமாயுத்தரித்த ஜ்ஞாந சக்திகளையும் ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியையு முடையனாய் ச்லோகத்வய முகத்தாலே சரமோபாயத்தை வெளியிடுகையாலே ஜ்ஞாநோபகாரகனுமாயிருக்கிறவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு முஜ்ஜீவந ஹேதுவாயிருயிருப்ப தொன்றில்லை, இது நானறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தம் என்று ப்ரதம ப்ரபந்தத்தி லருளிச்செய்த விஷயத்தை உபாயமாகப் பற்றச் சொல்லுகிறவளவில் “திருக்குருகூரதனையுளங்கொள் ஞானத்துவைம்மி னும்மை யுய்யக் கொண்டு போகுறில்” என்று உஜ்ஜீவிக்க வேண்டியிருந்தீர்களாகில் அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசத்தை உங்கள் மாநஸ ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்குங்கோளென்று ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து உபதேசித்த இப்ப்ரபந்தம்

விளக்கம் - (ஞானப்பிராணை) - திருவிருத்தம் (99) - இருங்கற்பகஞ்சேர் வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும் எறிதிரை வையம் முற்று மேனத் திருவாயிடந்த ஞானப்பிராணை யல்லாவில்லை நான் கண்ட நல்லது - என்பதற்கு ஏற்ப, “ப்ரளய நீரில் மூழ்கிக் கிடந்த பூமியை மஹாவராஹனாக அவதரித்து மேலே உயர்த்திய ஞானசக்திகளையும், எஜமானனாக உள்ள தன்மையையும் கொண்டவனாகவும், வராஹ சரம ச்லோகம் மூலம் சரம உபாயத்தை வெளியிடுவதால் ஞானம் ஏற்படுத்த ஏற்றதான உபகாரங்கள் செய்தபடி உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற இவன் அல்லாமல் அனைவரும் கரை ஏறுவதற்கான உபாயம் வேறு ஏதும் இல்லை என்பதே நாம் உறுதியாக அறிந்த விஷயமாகும்”, என்று முதல் ப்ரபந்தமாக உள்ள திருவிருத்தத்தில் அருளிச்செய்த விஷயத்தையே உபாயமாகப் பற்றவேண்டும் என்று கூறுகிறார். (ஞானத்தை வைம்மின் என்ற இது) - திருவாய்மொழி (4-10-9) - திருக்குருகூரதனையுளங்கொள் ஞானத்துவைம்மின் உம்மை உய்யக் கொண்டு

போகுறில் - என்பதற்கு ஏற்ப “கரையேற வேண்டும் என்று முடிவு செய்தீர்கள் என்றால், அவன் நித்யமாக வசிக்கின்ற திவ்யதேசத்தை உங்களுடைய மனதின் ஞானத்திற்கு இலக்காகக் கொள்வீராக”, என்று ஸ்மஸாரிகளைக் குறித்து உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபந்தம்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 220)

3-7-3 நாதனை ஞாலமும் வானமும் ஏத்தும் நறுந்துழாய்ப்

போதனைப் பொன்னெடுஞ் சக்கரத்தெந்தை பிரான் தன்னைப்

பாதம் பணியவல்லாரைப் பணியும் அவர்கண்டீர்

ஓதும் பிறப்பிடைதோறு எம்மையாளுடை யார்களே.

பொருள் - இயல்பாகவே எஜமானனாகவும், ஸம்ஸாரிகள் மற்றும் நித்யஸூரிகள் ஆகிய வேறுபாடு இன்றி அனைவரும் கொண்டாடும்படியாக பரிமளம் நிறைந்த துளசியால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகவும், காண்பதற்கு அழகாகவும் உயர்ந்ததாகவும் உள்ள சக்கரத்தாழ்வானால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகால் எனக்கு ஸ்வாமியாகவும் உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை - அவனுடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கியபடி உள்ளவர்களை வணங்குபவர்கள், அனைத்து பிறவிகளிலும் எங்கள் எஜமானர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - தோளும் தோள்மாலையுமான அழகிலே தோற்றிருக்குமவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

விளக்கம் - திருத்தோள்கள் மற்றும் அவற்றில் அணிந்துள்ள மாலைகள் ஆகியவற்றில் தோற்றுப் போனவர்களுக்கு அடிமையாக உள்ளவர்கள் எனக்கு எஜமானர்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நாதனை) நிருபாதிக சேஷியாயுள்ளவனை. (ஞானம் இத்யாதி) தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக் கண்டால் திருத்திரையெடுத்த அநந்தரம்போலே நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறப்புகழா நிற்பவர்கள். “ஸ்தீ பால யுவ வ்ருத்தாநாம்” - “தந்தாம் கற்பு அழியும் வார்த்தை சொன்னால்” என்று இருக்கும் ஸ்தீகள், முதலில் வார்த்தை சொல்ல அறியாத பாலர்கள், வாய்விட்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாத யுவாக்கள். கரணபாடவமில்லாத வ்ருத்தர்கள், இவர்களை அனைவரும் வாய்விட்டு ஏத்தும்படியாயிற்றுப் பெருமாளழகு. (நறுத்துழாய்ப் போதனை) திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே நறுநாற்றத்தையுடைத்தாய்ச் செவ்வி பெற்றிருக்கிற திருத்துழாய்ப் பூவையுடையவனை. (பொன் இத்யாதி) பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அழகுக்கும் ஆபரணத்துக்கும் மிடுக்குக்கும் தன்னை அவ்வருகின்றிக்கேயிருப்பதாய், போக்யத்தை அளவிறந்திருப்பதான திருவாழியையுடைனாய், அவ்வழியாலே என்னை எழுதிக் கொண்ட உபாகரணை. போக்தாக்களுக்குப் பிடிதோறும் நெய் வேண்டுமா போலே, அடிக்கடி கையுந் திருவாழியுமான சேர்த்தியை அநுபவிக்கிறார். “ஆழிப்பிரான்” என்பது, “பொன்னெடுஞ் சக்கரத்தெந்தைபிரான்” என்பதாய்.

விளக்கம் - (நாதனை) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி எஜமானனாக உள்ளவனை. (ஞானம் இத்யாதி) - திருத்தோள்களும் மாலைகளுமாக உள்ள அழகைக் காணும்போது, திரையை விலக்கியவுடன் அனைவரும் ஒருசேர மகிழ்வது போன்று, நித்யஸூரிகள் மற்றும் நித்யஸம்ஸாரிகள் ஆகிய அனைவரும் வேறுபாடு இன்றி புகழ்ந்தபடி நிற்பது. இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (130-29) - ஸ்தீ பால யுவ வ்ருத்தாநாம் - பெண்கள், பாலர்கள், வாலிபர்கள் போன்ற அனைவரும் ஒரே குரலில் “இதோ இராமன்” - என்பதற்கு ஏற்ப தங்களுடைய அடக்கம் நீங்கும்படியாக உள்ள பெண்கள், சொற்கள் உரைக்க இயலாத பாலர்கள், ஏதும் கூறாமல் நிற்கும் வாலிபர்கள், தளர்ந்த உடல் கொண்ட முதியவர்கள் என்று அனைவரும் வாய்விட்டு உரைத்துக் கொண்டாடும்படி இராமனின் அழகு இருந்தது. (நறுத்துழாய்ப் போதனை) - திருமேனியைத் தீண்டுவதன் காரணமாகப் பரிமளமும், மலர்ந்த அழகும் அடைந்த திருத்துழாய்மலர்களைக் கொண்டவன். (பொன் இத்யாதி) - தங்கம் போன்று காண்பதற்கு அழகாக. அழகு, ஆபரணம்,

மிடுக்கு ஆகிய அனைத்து தன்மைகளையும் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைப் போன்றே கொண்டவனும், அளவற்ற இனிமையை அளிப்பவனாகவும் உள்ள சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டவன். இந்த அழகு மூலம் என்னைத் தனக்கே என்று எழுதி எடுத்துக்கொண்டவனை. நன்றாகச் சுவைத்து உண்பவர்கள், ஒவ்வொரு பிடியை உண்ணும்போதும் நெய்யைவிட்டு உண்பது போன்று, அடிக்கடி சக்கரத்தாழ்வானுடைய சேர்த்தி அழகை அனுபவித்தபடி உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - (பாதம் இத்யாதி) இவ்வடிவழகைக் கண்டு இதிலே அஸுலியை பண்ணாதே, இதிலே தோற்றுத் திருவடிகளிலே விழ வல்லவர்களை. விஷயத்தைப் பாராதேயிறே அஸுலியை பண்ணுகிறது. ஸர்வேச்வரனும் “அநஸுலியவே” என்றும், “ந ச மாம் யோப்யஸுலியதி” என்று அருளிச்செய்தானிறே. முன்புள்ளார் அநுஷ்டிக்கையாலே நமக்கு எளிதான இத்தனையல்லது புறம்புள்ளார் பக்கலிலேயிறே இதினருமை தெரிவது. (வல்லாரைப் பணியுமவர் கண்டீர்) ஈச்வரன் பக்கலுட்பட அஸுலியை பண்ணாநின்றால் ததீயர் பக்கல் சொல்லவேணுமா? ஈச்வரத்வப் பிடாராலே வணங்கவுமாம். அன்றிக்கே, “ந நமேயம்” என்றிருக்கவுமாம் அவன் பக்கல்; அந்நபாநாதிகளாலே தரிக்கிற இவர்கள் பக்கல் பணியக்கூடாதிறே. தோற்றுகிற ஆகாரத்தைப் பொகட்டுத் ததீயத்வாகாரத்தையே பார்த்து விரும்பும்போது அதுக்குத்தக்க அளவுடையனாக வேணுமிறே. ஸௌலப்யந்தானே நறுகுமுறுகென்று முடிந்து போகைக்கு உடலாயிற்றிறே சிசுபாலாதிகளுக்கு.

விளக்கம் - (பாதம் இத்யாதி) - இத்தகைய வடிவழகைக் கண்டவுடன் பொறாமை கொள்ளாமல், அதில் மயங்கி, தங்களை இழந்து, அவன் திருவடிகளில் விழுந்தபடி உள்ளவர்கள். ஆனால் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து யாரேனும் பொறாமை கொள்ளுவார்களோ என்றால், பொறாமை என்பது விஷயத்தை ஆராயாமல் ஏற்படுவதால் ஆகும். இதனைப் பகவானும் கீதையில் (9-1) - அநஸுலியவோ - பொறாமை இன்றி - என்றும், கீதை (18-67) - ந ச மாம் யோப்யஸுலியதி - யார் என்னை நிந்தித்தக்கிறானோ அவனிடம் கூறுதலாகாது - என்றும் கூறியது காணலாம். ஆனால் ஸர்வேச்வரனிடம் பொறாமை இன்றி இருத்தல் என்பது அத்தனை கடினமோ என்றால், நம்முடைய ஆசார்யர்கள் இவ்விதம்

உபதேசித்ததன் காரணமாக நமக்கு இவ்விதம் தோன்றுகிறது. ஆனால் உபதேசத்தைக் கேட்காமல் உள்ளவர்களிடம் இதன் கடினத்தைக் காணலாம். (வல்லாரைப் பணியுமவர் கண்டீர்) - ஸர்வேச்வரனிடமே பொறாமை கொள்ளும்போது, அவனுடைய அடியார்கள் விஷயத்தில் பொறாமை கொள்வதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? ஸர்வேச்வரனின் பெருமை காரணமாக அவனிடம் பொறாமை இன்றி வணங்கியபடி இருப்பார்கள் அல்லது இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ந நமேயம் - யாரையும் வணங்கமாட்டார்கள் - என்று அவன் விஷயத்தில் இருப்பார்கள்; ஆனால் உணவையும் தண்ணீரையும் உட்கொண்டு, அவற்றை நம்பியுள்ள அடியார்கள் விஷயத்தில் பணிந்து நிற்பதற்கு மனம் ஒப்புக்கொள்ளாது அல்லவோ? நம் முன்பாக நிற்பவர்களுடைய உருவத்தைக் கண்டு ஆராயாமல், அவர்கள் அடியார்களாக உள்ள தன்மையை நோக்கி ஒருவன் விரும்பவேண்டும் என்றால், அந்த அளவிற்கு ஞானம் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அடியார்கள் நம்முடன் கலந்து நின்று, நம்மால் கைக்கொள்ளப்படவேண்டியவை மற்றும் கைவிடவேண்டியவை ஆகியவற்றை உபதேசித்தபடி உள்ளபோது, அவர்களை ஏற்பதை விடுத்து, யாரேனும் விரும்பாமல் இருப்பார்களோ என்று கேட்கலாம். ஸர்வேச்வரன் இவர்களைப் போன்று அண்டுவதற்குச் சலபனாக வந்து நின்றாலும், அவனை அண்டாமல் அவனிடமே பொறாமை கொள்பவர்கள், இந்த மனிதர்கள் விஷயத்தில் அவ்விதம் இருப்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா? சிசுபாலன் முதலானவர்களுக்கு இவனுடைய எளிமை என்பதே பொறாமை கொள்வதற்குக் காரணமாக இருந்தது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - பிள்ளையாத்தான் என்று போர நல்லனாயிருப்பானிருவன், சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து “எனக்கு ஒரு திருவாய்மொழி அருளிச்செய்யவேண்டும்” என்ன; “உனக்கு விசதமாவன பிள்ளையோடே கேட்டாலாயிற்று. அங்கே கேள்” என்ன; “அவரைத் தண்டனிட வேணுமே” என்ன; “அது ஒன்று உண்டோ? வேணுமாகில் செய்கிறாய்” என்று என்னையழைத்து, “இவனுக்குப் பாங்கானபடி ஒரு திருவாய்மொழி சொல்லும்” என்ன; இவ்வளவும் வரக்கேட்டவாறே என்னை மிகவும் அநுவர்த்திக்கப்புக, நான் ஒட்டாதொழிய, சீயர்பாடே சென்று “இவ்வர்த்தத்தினுடைய சீர்மையறியாமையாலே முன்பு அப்படி சொன்னேன்; இனி

நான் அநுவர்த்தித்ததுக்கு இசையும்படி அருளிச்செய்யவேணும்” என்று சீயரையிட்டு நிர்ப்பந்தித்து அநுவர்த்துத்தான் என்று அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - பிள்ளையாத்தான் என்னும் ஒருவர், இல்லறத்தில் இருந்து ஆசார்யர்களிடம் சென்று அவர்களைப் பணிந்து உபதேசங்களைக் கேட்க விருப்பம் இன்றி நஞ்சீயரை அணுகினார். அவர் நஞ்சீயரிடம், “எனக்கு ஒரு திருவாய்மொழியை உபதேசிக்க வேண்டும்”, என்று கேட்டார். இதற்கு நஞ்சீயர், “நம்பிள்ளையிடம் கேட்டால் உமக்கு விரிவாக இருக்கும். அவரிடம் செல்வீர்”, என்றார். இதற்குப் பிள்ளையாத்தான், “அவரிடம் சென்றால் நான் அவரை வணங்கி நிற்கவேண்டும். அதனைத் தவிர்க்கவே உம்மிடம் வந்தேன்”, என்றார். இதற்கு நஞ்சீயர், “இதற்காகவா இவ்விதம் செய்தீர்! அது அவசியம் இல்லை, சென்று கேளும்”, என்றார். தொடர்ந்து நம்பிள்ளையை அழைத்து, “இவருக்கு ஏற்ற திருவாய்மொழியை உபதேசிப்பாயாக”, என்றார். நம்பிள்ளையும் தொடர்ந்து உபதேசித்துவர, ஒருநாள் பிள்ளையாத்தான் நம்பிள்ளையை வணங்க முனைந்தார். அதற்கு நம்பிள்ளை மறுக்கவே, பிள்ளையாத்தான் நஞ்சீயரிடம் சென்று, “அடியார்களிடம் வணங்கியபடி இருத்தல்வேண்டும் என்ற கருத்து அறியாமலும், அதன் பெருமை அறியாமலும் முன்பு நான் உரைத்தேன். இனி நான் வணங்கினால், நம்பிள்ளை அதனை ஏற்கும்படி நீவீர் பணிக்கவேண்டும்”, என்றார். அதன் பின்னர் நம்பிள்ளை அந்த வணக்கத்தை ஏற்றார்.

வ்யாக்யானம் - (ஓதும் இத்யாதி) “பிறந்தான், செத்தான்” என்கிற வ்யபதேசமாத்ரமான ஜந்மமும் அமையும், இது பெறில் என்னுதல்; அன்றிக்கே, சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷித்ததயா ஓதிப் போருகிற ஜந்மங்களில் அவகாசந்தோறும் என்னவுமாம். (எம்மை யாளுடையார்களே) “அடியார்கள் குழாங்கள்” என்றும், “அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்தமை” என்றும் ஒரு தேச விசேஷத்திலே அடிமை செய்வது இவர்களுக்கிறே; அத்தை இங்கே கொள்ளக்கடவர்கள் இவர்கள். (எம்மை) “தேவாநாம் தாநவாநாம் ச” என்று பொதுவான சேஷித்வமிறே அவனது; மயர்வறமதி நலமருளி விசேஷ கடாசஷம் பெற்ற என் போல்வார்க்கு சேஷிகள் இவர்களிறே. இவ்வருகுள்ளவை பார்க்க வொண்ணாத படியிறே பகவத் ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால் இருப்பது; “துராசாரோபி” ஏதேனும்

தண்மையுண்டனாலும், அவனை ஆச்ரயித்தானாகில் இவனை நிர்ந்தோஷனாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேண்டும். தோஷங் கிடக்கச்செய்தே நிர்ந்தோஷனாக நினைக்க வேண்டுகிறதென்? என்னில் “ப்ரபாவாத் பரமாத்மந:”; பின்பு இவனைக் குறைய நினைக்கையாவது - “இவனை சுத்தனாக்குகைக்கு ஈடான சக்தி அவனுக்கில்லை” என்று பகவத் ப்ரபாவத்தைக் குறைய நினைக்கையாமிறே.

விளக்கம் - (ஓதும் இத்யாதி) - பிறந்தவன் உடனேயே இறந்தான் என்ற நிலை மட்டும் ஏற்படும் அல்லாமல் “வாழ்ந்தான்” என்ற நிலை ஏற்படாமல் உள்ளது. ஆனால் அடியார்களை வணங்கும்போதும், அவர்கள் விஷயத்தில் பொறாமை கொள்ளாமல் உள்ளபோதும், இத்தகையை நிலை கைகூடும். இப்படியாகச் சாஸ்த்ரங்களில் தாழ்வாக உரைக்கப்படும் பிறவிகளில் உள்ள ஒவ்வொரு நொடியும். (எம்மை யாளுடையார்களே) -திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-9-11) - அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ டிருந்தமை - என்றும் கறுவதற்கு ஏற்ப, ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருந்து மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது நித்யஸூரிகளுக்கு ஏற்படுகிறது. ஆனால் அடியார்கள் அத்தகைய கைங்கர்யத்தை இங்கேயே செய்யலாம். (எம்மை) - ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - தேவாநாம் தாநவாநாம் ச - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய அவன் தேவர்கள் மற்றும் அஸூரர்களுக்குப் பொதுவானவன் - என்பதற்கு ஏற்ப பொதுவான எஜமானத்தன்மையுடன இருத்தல் அவனுடைய நிலையாகும். திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் - என்பதற்கு ஏற்ப சிறப்பான கடாஷும் பெற்ற என்னைப் போன்றவர்களின் எஜமானர்கள் என்பதே இவர்களுடைய நிலையாக உள்ளது. இங்கு காணப்படும் எதனையும் ஆராய வேண்டாதபடி அல்லவோ பகவத் ப்ரபாவம் உள்ளது? மஹாபாரதம் - துராசரரோபி - தகாத ஒழுக்கம் கொண்டவன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒருவன் இருந்தான் என்றாலும், பகவானை அண்டி நின்றால் அவன் எத்தகைய தோஷமும் அற்றவன் என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆனால் தோஷங்கள் நிறைந்தவனாக இருந்தாலும், இவ்விதமாக தோஷம் அற்றவன் என்று ஏன் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். மஹாபாரதம் - ப்ரபாவாத் பரமாத்மந: - பரமாத்மாவின் ப்ரபாவத்தால் ஆகும் - என்கிறார். அதன் பின்னர் இந்த அடியவரைக் குறித்து எவ்விதம் சிந்திக்கவேண்டும் என்றால், “இவனைத்

தூய்மையாக்கும் சக்தியானது பகவானுக்கு இல்லை” என்று பகவத் ப்ரபாவத்தைக் குறைவாகவே எண்ணுவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - வீரப்பிள்ளையும் பாலிகைவாளிப்பிள்ளையும் என்று இருவர் சீயர் ஸ்ரீபாதத்துக்கு ஏகாந்தாராய், தங்களிலே செறிந்து போந்தார்களாய், தேசாந்தரம் போனவிடத்தே வெறுப்புண்டாய்த் தங்களில் வார்த்தை சொல்லாதேயிருக்க; இவர்களைப் பார்த்து “பிள்ளைகள்! அர்த்தகாமங்கள் த்யாஜ்யமல்லாமையோ, பகவத்விஷயம் அராட்டுப்பிராட்டாயோ, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் தங்களிலே வார்த்தை சொல்லாதே வெறுத்திருக்கிறது?” என்ன, இருவரும் எழுந்திருந்து தண்டனிட்டு ஸங்கதராய்ப் போனார்கள்.

விளக்கம் - வீரப்பிள்ளை மற்றும் பாலிகைவாளிப்பிள்ளை என்னும் இருவர் நஞ்சீயரின் சிஷ்யர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் மிகவும் நெருக்கமான நண்பர்களாக இருந்தனர். ஆனால் ஒருமுறை அவர்கள் வெளியூர் சென்றபோது அங்கு மனக்குறை ஏற்பட்டு ஒருவரிடம் ஒருவர் பேசாமல் இருந்தனர். இதனைக் கண்ட நஞ்சீயர், “உலக விஷயங்கள் கைவிடத்தக்கது அல்ல என்றும், பகவத்விஷயம் கைவிடத்தக்கது என்றும் எண்ணிய காரணத்தாலா ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நீங்கள் இருவரும், ஒருவருக்கு ஒருவர் பேசிக் கொள்ளாமல் இருக்கிறீர்கள்?”, என்றார். உடனே இருவரும் எழுந்து அவரை வணங்கிய பின்னர், சேர்ந்து சென்றனர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 82)

77. ஈந்தனன் ஈயாத இன்னருள் எண்ணில் மறைக்குறும்பைப்
பாய்ந்தனன் அம்மறைப் பல்பொருளால் இப் படியனைத்தும்
ஏய்ந்தனன் கீர்த்தியினால் என் வினைகளை வேர்பறியக்
காய்ந்தனன் வண்மை இராமானுசற்கு என் கருத்தினியே

விளக்கவுரை - இதற்கு முன்பு யாருக்கும் கிட்டாத தனது கருணையை எனக்கு அளித்தார். கடந்த பாசுரத்தில் திருவடிகளை வேண்ட, அதனை எம்பெருமானார் அளித்தவுடன், அதனையே “இன்னருள்” என்று கொண்டாடுகிறார். தனது அருள் மட்டுமே அன்றி ஸர்வேச்வரனின் அருளையும் சேர்த்து அளித்தார். தவறான பொருள்களை வேதங்களுக்கு உணர்த்தி மக்களைத் திசை திருப்பிய பல்வேறு மதங்களை, அந்த வேதத்தில் உள்ள ஆழ்ந்த பொருள் கொண்டு வாதாடி வென்றார். அந்த மதங்களை பாதாள லோகத்தில் தள்ளி விட்டார். இப்படிப்பட்ட சாமர்த்தியம் அவரது தொடர்பு உள்ளவர்களுக்கும் உண்டு என்று கூறும்போது அவரிடம் இந்த திறன் உள்ளதாகவும் கூறவேண்டுமோ? இதன் மூலம் இந்த பூமி முழுவதும் தனது பெரும் புகழைப் பரவச் செய்தார். எல்லையற்ற ஆண்டுகளாக இருந்து வந்த எனது தீயகர்மங்கள் அனைத்தையும் வேருடன் அழித்தார். இத்தனையும் எனக்குச் செய்த எம்பெருமானார், தனது மனத்தில் வேறு என்ன நன்மையைச் சிந்தித்தபடி உள்ளாரோ? (நான் அறிய மாட்டேன்).

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே எம்பெருமானாரைக் குறித்து தேவரீருடைய திருவடிகளை ஸர்வதா அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கும்படி எனக்குத் தந்தருள வேணுமென்ன; அவரும் உகந்தருளி தாம் அபேக்ஷித்தபடியே விலக்ஷணையான க்ருபையைப் பண்ணித் திருவடிகளைக் கொடுக்க க்ருதார்த்தராய், வேதப்ரதாரகரான குத்ருஷ்டிகளை ப்ரமாண தமமான அந்த வேதார்த்தங்களைக் கொண்டே நிரஸித்தும், பூமிப்பரப்பெல்லாம் தம்முடைய கீர்த்தியை எங்குமொக்க வ்யாபிப்பித்தும், என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக கர்மங்களை வாஸனையோடே ஓட்டியும், இப்படி பரமோதாரரான எம்பெருமானார், எனக்கு இன்னமும் எத்தை உபகரித்தருள வேணுமென்று நினைத்திருக்கிறாரோ வென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் எம்பெருமானாரிடம், “உம்முடைய திருவடிகளை அடியேன் எப்போதும் அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கும்படிச் செய்தருள வேண்டும்”, என்று விண்ணப்பித்தார். எம்பெருமானாரும் அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, இவர் விரும்பியபடியே மேன்மையான கருணையைப் பொழிந்து, தனது திருவடிகளை அளித்தார். இதன் மூலம் செய்யவேண்டியதைச் செய்தவராக, “வேதங்களுக்கு முரணாகப் பொருள் உரைக்கின்ற அனைத்து மதங்களையும், ப்ரமணமாகத் திகழும் அந்த வேதங்களைக் கொண்டே தள்ளி, இந்தப் பூமி முழுவதும் தனது கீர்த்தியை ஒரே போன்று நிலைநாட்டியும், நான் எனது இலக்கை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள கர்மங்கள் அனைத்தையும் அவற்றின் வாசனையுடன் விலக்கியும், இப்படியாகப் பல உபகாரங்களை எனக்கு எம்பெருமானார் செய்தார். எனக்கு மேலும் எதனை அளித்து உதவ எண்ணியிருக்கிறாரோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஈயாத) - “மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத்” என்றாப்போலே “அஹங்கார யுக்தாச்சைமே” என்று சொல்லப்படுகிற ஹர விரிஞ்சாதிகளுக்கும் கூடக் கொடுக்க வொண்ணாதபடி பேணிக் கொண்டு போந்த. (இன்னருள்) விலக்ஷணையான தம்முடைய க்ருபையை. நிர்ஹேதுக பரமக்ருபையை என்றபடி. (ஈந்தனன்) கொடுத்தார். கீழ்ப்பாட்டில் இவர், தேவரீர் திருவடிகளைக் கொடுத்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தபடியே அவர் கொடுக்கையாலே அதுக்கு மூலம் அவருடைய க்ருபா குணமென்று அனுஸந்தித்து,

“இன்னருள்” என்று அத்தைக் கொண்டாடுகிறார் காணும். ஈந்தனன் - ஈன்றனன். (இன்னருள்) ஸர்வேச்வரனுடைய அருளையும் இவருடைய அருளையும் சேர்ப்பிடித்துப் பார்க்குமளவில் இவருடைய அருளுக்குண்டான தன்னேற்றம் வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி காணும் இதினுடைய போக்யதையிருப்பது. ஆச்ரயத்துக்குத் தகுதியாயிநே அதினுடைய குணங்களுமிருப்பது.

விளக்கம் - (ஈந்தனன்) - மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத் - இந்த மந்த்ரத்தை யாருக்கும் வெளியிடலாகாது - என்பதற்கு ஏற்ப, அஹங்கார யுக்தாச்சைமே - என்று கூறப்படுகின்ற சிவன், நான்முகன் போன்றவர்களுக்குக் கூட அளிக்காமல் பாதுகாப்பாக வைத்துள்ள. (இன்னருள்) - மிகவும் மேன்மையாக தனது க்ருபையை. எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்படும் க்ருபை. (ஈந்தனன்) - அளித்தார். கடந்த பாசுரத்தில், “உம்முடைய திருவடிகளை எனக்கு அளித்தருளவேண்டும்” என்று ப்ரார்த்தித்தார். அதனை ஏற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானாரும் அளித்தார். ஆக இவ்விதம் அளித்ததற்குக் காரணம் அவருடைய உயர்ந்த க்ருபையே ஆகும் என்று எண்ணியபடி அதனை “இன்னருள்” என்று கொண்டாடுகிறார். (இன்னருள்) - ஸர்வேச்வரனுடைய அருள் மற்றும் எம்பெருமானாருடைய அருள் ஆகிய இரண்டையும் அளவிட்டுக் காணும்போது, எம்பெருமானாருடைய அருளுக்கு உரியதான ஏற்றம் என்பது, அதன் ரூபத்தில் வெளிப்படும்படி அதன் இனிமை உள்ளது. அதனை அண்டி நிற்பதற்கு ஏற்றபடியே அதன் குணங்களும் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (எண்ணில் மறைக்குறும்பை பாய்ந்தனன் அம்மறைப் பல்பொருளால்) எண்ணிறைந்த மறைக்குறும்புண்டு; வேதத்தை மூலையடியே நடத்தக் கடவ குத்ருஷ்டி மதங்கள். தொகையிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி அஸங்க்யேயராய் வேதப்ரதாரகராய் ப்ரமித ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாத்ரு ஸ்வரூபராயிருந்துள்ள குத்ருஷ்டி மத நிஷ்டராயென்றபடி. “அநந்தாவை வேதா:” என்கையாலே எண்ணிறைந்த மறையென்று யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் – (எண்ணில் மறைக்குறும்பை பாய்ந்தனன் அம்மறைப் பல்பொருளால்) - வேதத்தை இந்த உலகிலிருந்து மறைத்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் செயலாற்றும் பல மதங்கள் உள்ளன. அதாவது எண்ணிக்கையிட்டு உரைக்க இயலாதபடி எண்ணற்றவையாக, வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பொருள் உரைப்பவையாக, மயக்கத்தில் உள்ள “ப்ரமாணம் - ப்ரமேயம் - அறிபவன்” என்பதையே தங்கள் ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவையாக உள்ள மற்ற மதங்கள். அநந்தாவை வேதா: - எண்ணற்ற வேதங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப எண்ணற்ற வேதங்கள் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் – (அம்மறைப் பொருளால்) “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்மம்”, “ஏகம் ஏவ அத்விதீயம்”, “யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வாத்ம ஏவ ஆபூத் தத் கேந கம் பச்யேத்”, “ந ஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந”, “தத் கேந கம் விஜானீயாத்”, “தத் த்வம் அஸி”, “ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி”, “ச ஏதாந் ப்ரஹ்ம கமயதி” இத்யாதி ச்ருதிகளுக்கு சுத்தாபேத ப்ரதிபாதநமே பொருளென்று குறும்பு சொல்லுகிற அந்த குத்ருஷ்டி மத நிஷ்டரையடங்கலும், அகிஞ்சித்ஜ்ஞனாய் கர்மவச்யனான சேதநனுக்கும், ஸர்வஜ்ஞனாய் அகர்மவச்யனான ஈச்வரனுக்கும் ஸ்வரூபைக்ய ப்ரதிபாதநத்திலே அவற்றுக்கு தாத்த்பர்யம் சொல்லவொண்ணாமையாலே விசிஷ்டைக்யமே அவற்றினுடைய தாத்த்பர்ய விஷயீ பூதார்த்தமென்று ஸ்வரூபைக்ய ப்ரதிபாதநத்துக்கு அத்யந்த ப்ரதிபாதிபாதநத்துக்கு அத்யந்தாநுகூலங்களாய் மிருந்துள்ள, “போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா”, “த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாய ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது அத்தி அந்சநந் அந்யோ அபிசாகசீதி”, “இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரன் ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே”, “யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருத்வீ சரீரம்” இத்யாதியான பேத ச்ருதிகளையும், கடக ச்ருதிகளையும் உபந்யஸித்தும் பஹுமுகமாக ப்ரஸங்கித்தும் அந்த ச்ருதிகளுடைய தாத்த்பர்யங்களைக் கொண்டு தானே (பாய்ந்தனன்) அந்த ஸ்தலத்தில் நின்றுப் பலாயநம் பண்ணுவித்தார். பாய்தல் – உதைத்தல். “ததந்ய மத துர்மத ஜ்வலித சேதஸாம் வாதிநாம் சிரஸ்ஸு நிஹிதம் மயா பதம் அதக்ஷிணம் லக்ஷ்யதாம்” என்கிறபடியே அச்செயல்களெல்லாம் அவருடைய ஸம்பந்திகளுக்குங்கூட வுண்டாகக் கடவனவாகையாலே அவருக்குண்டாகச் சொல்ல வேண்டாவிதே.

விளக்கம் - (அம்மறைப் பொருளால்) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்மம் - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே - என்றும், ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - இரண்டாவது இன்றி இருக்கின்ற ஒன்று - என்றும், ப்ருஹத் உபநிஷத் - யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வாத்ம ஏவ ஆபூத் தத் கேந கம் பச்யேத் - எப்போது அனைத்தும் ஆத்மா என்றாகிவிட்டதோ அதன் பின்னர் யார் எதன் மூலம் யாரைக் காண்பான் - என்றும், ந ஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந - இந்தப் ப்ரஹ்மத்திடம் பேதம் இல்லை - என்றும், ப்ருஹத் உபநிஷத் - தத் கேந க விஜாநீயாத் - அதனை எதைக் கொண்டு அறிவது - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் - தத் த்வம் அஸி - நீயே அதுவாகிறாய் - என்றும், ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மத்திடமே செல்கிறான் - என்றும் , ச ஏதாந் ப்ரஹ்ம கமயதி - அவன் ப்ரஹ்மத்திடம் செல்கிறான் - என்றும் உள்ள ச்ருதி வரிகளுக்கு “ஜீவாத்மா - பரமாத்மா என்னும் வேறுபாடு இல்லை என்பதே பொருள்” என்று தாழ்ந்த பொருளை உரைக்கின்ற மதங்களில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்கள் அனைவரும், எந்தவிதமான கைம்முதலும் இன்றி கர்மத்தின் வசப்பட்டுள்ள சேதநன் மற்றும் கர்மங்களின் வசப்படாமல் உள்ள ஈச்வரன் ஆகிய இருவருக்கும் ஸ்வரூப ஐக்யத்தை உரைத்தபடி உள்ளனர். ஆனால் அதற்கான காரணத்தையும், ப்ரமாணத்தையும் அவர்களால் சரிவர நிரூபிக்க இயலவில்லை. இப்படி உள்ளபோது, சேதநன் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகியவர்களுடைய ஐக்யம் என்பது “சரீரம் - சரீரீ” என்பது போன்ற வேறுபட்ட ஐக்யம் என்று உரைத்து, இப்படிப்பட்ட வேறுபட்ட ஐக்யத்தை உணர்த்தவல்லவையும், இந்த வேறுபட்ட ஐக்யத்தை மறுக்கும்விதமாக உள்ளவையும் ஆகிய பேதச்ருதிகள் மற்றும் அபேதச்ருதிகளை ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (1-12) - போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா - அனுபவிப்பவன், அனுபவிக்கப்படும் பொருள், அனுபவிக்கும்படிச் செய்பவன் - என்றும், முண்டக உபநிஷத் - த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாய ஸமாநம் வருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது அத்தி அந்சநந் அந்யோ அபிசாகசீதி - ஒரு மரத்தில் (சரீரத்தில்) இரண்டு பறவைகள் உள்ளன. அவற்றில் ஒன்று அத்திப்பழங்களை (கர்மபலன்கள்) உண்கிறது, மற்றொன்று அதனைப் பார்த்தபடி உள்ளது - என்றும், தைத்திரீயம் (2-10-5) - இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரன் ஏதத் ஸாமகாயந்நாஸ்தே - ப்ரஹ்மத்தை அடைந்து தனது விருப்பதிற்கு ஏற்ப ரூபங்களை எடுத்தபடி

அனைத்து இடத்திலும் ஸஞ்சரிக்கிறான் - என்றும், யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் - யாருக்கு இந்த ஆத்மா சரீரமோ, யாருக்கு இந்த ப்ருதிவி சரீரமோ - என்றும் விளக்கியருளினார். மேலும் அவற்றைப் பலவிதமாக வெளிப்படுத்தி, அந்தச் ச்ருதிகளின் தாத்தப்ரியம் மூலம் தானாகவே, (பாய்ந்தனன்) - அந்த மதங்கள் அனைத்தையும் வேதங்களின் இடத்தில் நின்று தள்ளினார். யதிராஜ ஸப்ததி (41) - யதீச்வர ஸரஸ்வதீ ஸுரபித ஆசயாநாம் ஸதாம் வஹாமி சரணாம்புஜம் ப்ரணதி சாலிநா மௌளிநா ததந்ய மத துர்மத ஜ்வலித சேதஸாம் வாதிநாம் சிரஸ்ஸு நிஹிதம் மயா பதம் அதக்ஷிணம் லக்ஷயதாம் - இராமாநுஜரின் உயர்ந்த நூல்களை எப்போதும் படித்தபடி உள்ளவர்களின் மனம் என்பது நறுமணம் வீசியபடியே இருக்கும். அப்படிப்பட்ட பெரியவர்களின் திருவடித் தாமரைகளில் நான் எப்போதும் எனது தலையை வணங்கியபடியே வைத்துள்ளேன். ஆனால் அவருடைய சிந்தனைகளுக்கு மாறாக உள்ளவர்களும், மற்ற மதத்தின் மூலம் வந்த தீயகர்வம் காரணமாக எரியும் மனம் உடையவர்களும் ஆகியவர்களின் தலைகளில் எனது இடது கால் வைக்கப்படுவதைக் காணலாம் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தச் செயல்கள் அனைத்தும் அவருடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களுக்குக் கூட ஏற்படும்போது, அவருக்கு இருப்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

வ்யாக்யானம் - (இப்படியனைத்து மேய்ந்தனன் கீர்த்தியினால்) இந்தப் பூமிப் பரப்பெல்லாம் கட்டடங்க தம்முடைய குணவத்தா ப்ரதையாலே ஆக்ரமித்தார். ஏய்தல் -பொருந்துதல். தம்முடைய நியமனத்தை சிரஸா வஹிக்கும்படி வ்யாபித்தாரென்றபடி. (என் வினைகளை வேர் பறியக் காய்ந்தனன்) அநாதிகாலமே தொடங்கி எம்பெருமானாருடைய விஷயீகார பாத்ரபூதனாமளவும் நான் தீரக் கழியச் செய்த அக்ருத்ய கரணாதிகளை ஸமூலோந்மூலநம் பண்ணி நிவர்த்திப்பித்தார். காய்தல் - கடிதல். வேர் கிடந்தால் திரியட்டும் அங்குரிக்குமென்னும் அதிசங்கையால் அத்தோடே கூட அவற்றைப் பிடுங்கிப் போட்டாரென்றபடி. இவற்றிலே இந்தச் செடி சிலநாளிருந்து போய்த்தென்று தெரியாதபடி பண்ணினாரென்று வித்தராகிறார் காணும். “சும்மனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே” என்றும், “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ கானோவொருங்கிற்று கண்டிலமால்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பண்ணியருளினாரென்றபடி. “இப்படியனைத்தும் மேய்ந்த வண் கீர்த்தியினார்” என்ற பாடமானபோது, பூமியிலே எங்குமொக்க வ்யாபித்து நிற்பதாய் ஸகல புருஷார்த்த ப்ரதத்வ ரூப ஓளதார்யத்தையுடைத்தான கீர்த்தியாலே என்னுடைய

துஷ்கர்மங்களை வாஸனையோடே யோட்டினாரென்று பொருளாகக் கடவது. அதாவது, இவரோடு அந்வயமுடையானொருவனன்றோ இவன் என்று, துஷ்கர்மங்களெல்லாம் தன்னடையே விட்டுப் போகை.

விளக்கம் – (இப்படியனைத்து மேய்ந்தனன் கீர்த்தியினால்) - இந்தப் பூமி முழுவதும் தனது குணங்கள் மூலம் ஆக்கிரமித்தார். அதாவது தன்னுடைய கட்டளைகளை அனைவரும் தங்கள் தலையில் ஏற்கும்படிச் செய்தார். (என் வினைகளை வேர் பறியக் காய்ந்தனன்) - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடங்கி, எம்பெருமானாருடைய அருளுக்குப் பாத்திரமான இன்றுவரை நான் செய்து வந்ததான செய்யக்கூடாத செயல்கள் அனைத்தையும் அடியுடன் அழித்தார். வேருடன் இருந்தால் மீண்டும் துளிர்க்கக்கூடும் என்று எண்ணியவராக, அவற்றை வேருடன் பிடுங்கி எறிந்தார். இங்கு இந்தச் செடி இருந்தது என்று உணராதவிதத்தில் செய்தார் என்று மகிழ்கிறார். பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-3) – சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே – என்றும், பெரிய திருவந்தாதி (54) – வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ கானோ ஒருங்கிறறும் கண்டிலமால் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்பச் செய்தருளினார். “இப்படியனைத்தும் மேய்ந்த வண் கீர்த்தியினார்” என்று கொண்டால், இந்தப் பூமி முழுவதும் ஒரே போன்று பரவி நிற்பதாகவும், அனைத்து புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கின்ற தாராளத்தைக் கொண்டதாகவும் உள்ள தனது கீர்த்தி மூலம், எனது தீயகர்மங்கள் அனைத்தையும் வாசனையுடன் விலக்கினார் என்று பொருள். அதாவது இவர் எம்பெருமானாருடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர் என்பதால், தீயகர்மங்கள் அனைத்தும் தாமாகவே போய் விடுகின்றன.

வ்யாக்யானம் – (வண்மையிராமானுசற்கென் கருத்தினியே) இப்படிப்பட்ட பரமோதாரரான எம்பெருமானாருக்கு இன்னம் தந்திருவுள்ளத்தில் லோடுகிறதேதோ, அடியேனுக்கு இன்னம் எந்த விசேஷார்த்தத்தைக் கொடுப்பதாக நினைப்பிட்டிருக்கிறாரோ, அவரைப் பார்த்தால் இன்னம் சில எனக்குக் கொடுக்கவேணும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாப்போலே யிருக்கிறது காணும் என்று வித்தராகிறார். “உன் மனத்தாலென் நினைந்திருந்தாய்” என்னும்படியாய்த்து.

விளக்கம் – (வண்மையிராமானுசற்கென் கருத்தினியே) – இவ்விதமாக மிகவும் தாராளமான குணங்கள் கொண்ட எம்பெருமானார் மேலும் தனது திருவுள்ளத்தில் என்ன சிந்திக்கிறாரோ, அடியேனுக்கு மேலும் எவற்றைச் சிறப்பாக அளிப்பதற்கு எண்ணியபடி உள்ளாரோ; அதாவது அவரை நோக்கும்போது எனக்கு மேலும் பலவற்றை அளிப்பதற்கு எண்ணியபடி உள்ளதாகவே தோன்றுகிறது என்று எண்ணி மகிழ்கிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்